

UOHSX00AK9S5

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R232,233/2014/VZ- 36153/2017/321/RBu

Brno: 12. prosince 2017

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 26. 6. 2014, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, podaném vybraným uchazečem –

- **Österreichische Bundesbahnen - Produktion GmbH** (dříve Österreichische Bundesbahnen - Traktion GmbH), se sídlem Langaugergasse 1, A 1150 Vídeň, Rakousko, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Obchodním soudem ve Vídni, registrační číslo FN 249666 g, člen skupiny ÖBB, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 14. 4. 2014 JUDr. Vladimírem Chýským, advokátem, ev. č. ČAK 10418, advokátní kancelář Chýský Lorenc, advokáti, s.r.o., IČO 02458110, se sídlem Žerotínova 1132/34, 130 00 Praha 3,

a ve správním řízení o rozkladu ze dne 26. 6. 2014, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, podaném zadavatelem –

- **České dráhy, a.s.**, IČO 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci č. 6256 ze dne 17. 10. 2013 Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem, ev. č. ČAK 9161, Advokátní kancelář Jansta, Kostka spol. s r.o., IČO 28505913, se sídlem Těšnov 1059/1, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S603/2013/VZ-12356/2014/524/MŠa ze dne 10. 6. 2014, ve věci uložení zákazu plnění smlouvy, kterou dle navrhovatele –

- **ŠKODA TRANSPORTATION a.s.**, IČO 62623753, se sídlem Borská 2922/32, 301 00 Plzeň – Jižní Předměstí, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 29. 5. 2013 advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o., IČO 24225029, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1, (dříve se sídlem Karolíny Světlé 301/8, 110 00 Praha 1),

zadavatel – České dráhy, a.s., IČO 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1 – uzavřel na období od počátku účinnosti aktuálního jízdního řádu, tedy ode dne 15. 12. 2013, se společností Österreichische Bundesbahnen – Holding Aktiengesellschaft, se sídlem Wienerbergstrasse 11, A 1100 Vídeň, Rakousko, resp. s osobou náležející do stejného podnikatelského uskupení či jinou třetí osobou, a která se týká úplatného pořízení (zajištění) trakčních kolejových vozidel typu ES64U4 vyráběných společností Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 90, A 1210 Vídeň, Rakousko a provozovaných společností Österreichische Bundesbahnen – Holding Aktiengesellschaft, se sídlem Wienerbergstrasse 11, A 1100 Vídeň, Rakousko, pod označením Taurus, a ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) a § 120 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, při uzavření shora uvedené smlouvy,

jsem podle na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

I.

Výroky I. až V. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S603/2013/VZ-12356/2014/524/MŠa ze dne 10. 6. 2014 podle § 152 odst. 5 písm. a) v návaznosti na § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

r u š í m

a správní řízení vedené ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, a správních deliktů dle § 120 odst. 1 písm. c) téhož zákona zadavatelem – České dráhy, a.s., IČO 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1, při uzavírání „Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv“ dne 26. 2. 2014, se zpětnou platností na období od 15. 12. 2013 do 28. 2. 2014, mezi zadavatelem a vybraným uchazečem – Österreichische Bundesbahnen - Produktion GmbH (dříve Österreichische Bundesbahnen - Traktion GmbH), se sídlem Langaugergasse 1, A 1150 Vídeň, Rakousko, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Obchodním soudem ve Vídni, registrační číslo FN 249666g, člen skupiny ÖBB, a při uzavírání „Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv“ dne 26. 2. 2014, s platností na období od 1. 3. 2014 do 13. 12. 2014, mezi výše uvedeným zadavatelem a vybraným uchazečem,

z a s t a v u j i,

neboť podle § 117a písm. d) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 téhož zákona.

II.

Výrok VI. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S603/2013/VZ-12356/2014/524/MŠa ze dne 10. 6. 2014 podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

potvrzují

a rozklady podané dne 26. 6. 2014 vybraným uchazečem – Österreichische Bundesbahnen - Produktion GmbH (dříve Österreichische Bundesbahnen - Traktion GmbH), se sídlem Langaugergasse 1, A 1150 Vídeň, Rakousko, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Obchodním soudem ve Vídni, registrační číslo FN 249666 g, člen skupiny ÖBB, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 14. 4. 2014 JUDr. Vladimírem Chýským, advokátem, ev. č. ČAK 10418, advokátní kancelář Chýský Lorenc, advokáti, s.r.o., IČO 02458110, se sídlem Žerotínova 1132/34, 130 00 Praha 3, a zadavatelem – České dráhy, a.s., IČO 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci č. 6256 ze dne 17. 10. 2013 Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem, ev. č. ČAK 9161, Advokátní kancelář Jansta, Kostka spol. s r.o., IČO 28505913, se sídlem Těšnov 1059/1, 110 00 Praha 1, v částech, jež směřují proti výroku VI. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S603/2013/VZ-12356/2014/524/MŠa ze dne 10. 6. 2014,

zamítám.

III.

Výrok VII. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S603/2013/VZ-12356/2014/524/MŠa ze dne 10. 6. 2014 podle § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 117a písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění

ruším

a správní řízení o návrhu navrhovatele – ŠKODA TRANSPORTATION a.s., IČO 62623753, se sídlem Borská 2922/32, 301 00 Plzeň – Jižní Předměstí, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 29. 5. 2013 advokátní kanceláří Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o., IČO 24225029, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1, ze dne 2. 10. 2013, v části týkající se výroku VII. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S603/2013/VZ-12356/2014/524/MŠa ze dne 10. 6. 2014

zastavuji,

neboť v této části návrh navrhovatele – ŠKODA TRANSPORTATION a.s., IČO 62623753, se sídlem Borská 2922/32, 301 00 Plzeň – Jižní Předměstí, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 29. 5. 2013 advokátní kanceláří Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o., IČO 24225029, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1, ze dne 2. 10. 2013, nebyl Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže doručen ve lhůtě podle § 114 odst. 4 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – České dráhy, a.s., IČO 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci č. 6256 ze dne 17. 10. 2013 Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem, ev. č. ČAK 9161, Advokátní kancelář Jansta, Kostka spol. s r.o., IČO 28505913, se sídlem Těšnov 1/1059, 110 00 Praha 1, (dále jen „**zadavatel**“) – uzavřel dne 11. 12. 2008 s vybraným uchazečem – Österreichische Bundesbahnen, Geschäftsbereich Traktion (nyní Österreichische Bundesbahnen – Produktion GmbH), se sídlem Langauergasse 1, A 1150 Vídeň, Rakousko, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Obchodním soudem ve Vídni FN 249666 g, člen skupiny ÖBB, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 14. 4. 2014 JUDr. Vladimírem Chýským, advokátem, ev. č. ČAK 10418, advokátní kancelář Chýský Lorenc, advokáti, s.r.o., IČO 02458110, se sídlem Žerotínova 1132/34, 130 00 Praha 3, (dále jen „**vybraný uchazeč**“) – Dohodu o vzájemné výměně lokomotivních výkonů (Dohoda o proběhu lokomotiv DoLV), (dále též „**Dohoda o proběhu lokomotiv**“ nebo „**Dohoda**“). Účelem Dohody o vzájemné výměně lokomotivních výkonů dle ustanovení článku 2. „*Účel a předmět Dohody*“ je „*vzájemné nasazování lokomotiv v přeshraniční dopravě na principu vyrovnanosti výkonů*“ a předmětem plnění Dohody je „*poskytnutí lokomotiv smluvní stranou poskytující lokomotivy pro trakční výkony smluvní straně nasazující lokomotivy*“.
2. Zadavatel k Dohodě o proběhu lokomotiv uzavíral od roku 2008 periodicky na každý příslušný rok (vždy na období příslušného jízdního řádu) dodatky označené jako Přílohy k Dohodě o proběhu lokomotiv, vykazující společné skutkové znaky. Přílohy jsou koncipovány jako objednávka výkonu personálu a vozidel, resp. čištění lokomotiv, pro nadcházející rok (typicky Přílohy 1 k Dohodě pro konkrétní rok plnění) a jako podrobnosti odpočtu, jehož podkladem je evidence kilometrických výkonů lokomotiv (typicky Přílohy 2 k Dohodě pro konkrétní dva kalendářní roky plnění).
3. Jednotlivé Přílohy 1 byly uzavírány tak, aby jejich platnost vždy odpovídala příslušnému jízdnímu řádu platnému na dané období. Konkrétně se jedná o tyto přílohy:
  - Příloha 1 k Dohodě uzavřená dne 11. 12. 2008 a platná od 14. 12. 2008 do 12. 12. 2009 (jízdní řád 2008/2009);
  - Příloha 1 uzavřená dne 23. 12. 2009 a platná od 13. 12. 2009 do 11. 12. 2010 (jízdní řád 2009/2010);
  - Příloha 1 uzavřená dne 20. 12. 2010 a platná (zpětně) od 12. 12. 2010 do 10. 12. 2011 (jízdní řád 2010/2011);

- Příloha 1 neznámé datace platná od 11. 12. 2011 do 8. 12. 2012 (jízdni řád 2011/2012) a
- dvě Přílohy 1, obě neznámé datace, první platná od 9. 12. 2012 do 31. 12. 2012 a druhá od 1. 1. 2013 do 14. 12. 2013 (jízdni řád 2012/2013).

Pod textem všech Příloh 1 v místě s podpisy smluvních stran je uveden i údaj „Stav k“ s předtištěnými daty, dle pořadí výše: 1) 8. 12. 2008; 2) 23. 11. 2009; 3) 4. 11. 2010; 4) 22. 11. 2011; 5) obě 30. 10. 2012. Citovaný údaj, dle společného prohlášení zadavatele a vybraného uchazeče k datu podepsání Přílohy 1 k Dohodě platné od 1. 1. 2013 do 14. 12. 2013 (prohlášení je ze dne 15. 10. 2013), vyjadřuje datum, k němuž byly aktualizovány údaje uvedené v příslušné Příloze 1.

4. Přílohy 2 pak byly uzavírány tak, že určovaly výši náhradní nákladové sazby, podstatné pro výpočet odpočtu, vždy na dva kalendářní roky. Konkrétně se jedná o tyto přílohy:
- Příloha 2 k Dohodě platná od 14. 12. 2008 do konce roku 2010 stanovující náhradní nákladové sazby platné pro kalendářní roky 2009 a 2010,
  - Příloha 2 k Dohodě platná od 1. 1. 2011 do konce roku 2012 stanovující náhradní nákladové sazby platné pro kalendářní roky 2011 a 2012, a
  - naposledy uzavřená Příloha 2 k Dohodě platná od 1. 1. 2013 nejspíše do konce roku 2014 stanovující náhradní nákladové sazby platné pro kalendářní roky 2013 a 2014 (dále též „**aktuální Příloha 2**“).

Konec platnosti jednotlivých Příloh 2 není dán explicitně v textu samotných příloh, nýbrž vstupem v platnost nové Přílohy 2 nově upravující zmíněné sazby.

5. Dne 26. 2. 2014 uzavřel zadavatel k Dohodě o vzájemné výměně lokomotivních výkonů s vybraným uchazečem zatím poslední dvě Přílohy 1 koncipované jako objednávka výkonu personálu a vozidel, resp. čištění lokomotiv. První z těchto Příloh 1 byla uzavřena dne 26. 2. 2014 se zpětnou platností od 15. 12. 2013 do 28. 2. 2014, tedy od počátku platnosti jízdniho řádu 2013/2014, (dále též „**první Příloha 1**“) a vyplýval z ní závazek zadavatele uhradit vybranému uchazeči, po vzájemném započtení výkonu vozidel (bez služeb čištění lokomotiv) objednaných oběma smluvními stranami, částku 473 845,31 EUR. Dle kurzu české koruny k euru, stanoveného Českou národní bankou ke dni uzavření první Přílohy 1 k Dohodě (tedy ke dni 26. 2. 2014), který činil 27,330 Kč, se jedná o částku 12 950 192,32 Kč.
6. Druhá Příloha 1 k Dohodě o vzájemné výměně lokomotivních výkonů uzavřená dne 26. 2. 2014 s platností od 1. 3. 2014 do 13. 12. 2014, tedy do konce platnosti jízdniho řádu 2013/2014, (dále též „**druhá Příloha 1**“) zakládá závazek zadavatele uhradit vybranému uchazeči, po vzájemném započtení výkonu vozidel (bez služeb čištění lokomotiv) objednaných oběma smluvními stranami, částku 1 311 008,42 EUR. Dle kurzu české koruny k euru, stanoveného Českou národní bankou ke dni uzavření druhé Přílohy 1 k Dohodě (tedy ke dni 26. 2. 2014), který činil 27,330 Kč, se jedná o částku 35 829 860,12 Kč.
7. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon“)¹, k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, obdržel dne 2. 10. 2013 návrh navrhovatele - ŠKODA TRANSPORTATION a.s., IČO 62623753, se sídlem Borská 2922/32, 301 00 Plzeň – Jižní Předměstí, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 29. 5. 2013 advokátní kanceláří Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o., IČO 24225029, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1 (dále jen „navrhovatel“) na uložení zakazu plnění ze smlouvy, kterou dle navrhovatele zadavatel uzavřel na období od počátku účinnosti aktuálního jízdního řádu, tedy ode dne 15. 12. 2013, se společností Österreichische Bundesbahnen – Holding Aktiengesellschaft, se sídlem Wienerbergstrasse 11, A 1100 Vídeň, Rakousko, a která se týká úplatného pořízení (zajištění) trakčních kolejových vozidel typu ES64U4 vyráběných společností Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 90, A 1210 Vídeň, Rakousko, a provozovaných společností Österreichische Bundesbahnen – Holding Aktiengesellschaft, se sídlem Wienerbergstrasse 11, A 1100 Vídeň, Rakousko, pod označením Taurus (tedy první a druhá Příloha 1 k Dohodě). Navrhovatel namítal, že zadavatel nezákonným uzavřením první a druhé Přílohy 1 vyloučil jakoukoli soutěž a významným způsobem omezil možnost kontroly postupu zadavatele ze strany dodavatelů nebo Úřadu. Zároveň zadavatel porušil základní zásady uvedené v ustanovení § 6 zákona, když v šetřeném případě postupoval netransparentním a diskriminačním způsobem, přičemž bezdůvodně zvýhodnil konkrétního dodavatele, kterým může být pravděpodobně vybraný uchazeč, resp. osoba náležející do stejného podnikatelského uskupení či jiná třetí osoba. Postup zadavatele je dle navrhovatele zcela zjevně v rozporu se zákonem a představuje správní delikty podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona.

8. Zahájení správního řízení oznámil Úřad jeho účastníkům dopisem č. j. ÚOHS-S603/2013/VZ-19397/2013/524/MŠa ze dne 10. 10. 2013, v němž vymezil předmět správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S603/2013/VZ s odkazem na obsah návrhu navrhovatele a současně Úřad vyslovil pochybnost o možném spáchání správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona, za současného porušení zásad zakotvených v ustanovení § 6 odst. 1 zákona, a dále pochybnost o možném spáchání správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. c) zákona, čímž z moci úřední rozšířil předmět správního řízení.

II. Napadené rozhodnutí

9. Úřad vydal dne 10. 6. 2014 rozhodnutí ÚOHS-S603/2013/VZ-12356/2014/524/MŠa (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým výrokem I. rozhodl tak, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že veřejnou zakázku vymezenou obsahem „Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv“ uzavřené dne 26. 2. 2014, se zpětnou platností na období od 15. 12. 2013 do 28. 2. 2014, mezi zadavatelem a vybraným uchazečem nezadal v některém z v úvahu připadajících druhů zadávacího řízení dle ustanovení § 21 zákona, ačkoliv pro postup dle citovaného zákona byly dány důvody,

---

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na ustanovení § 273 odst. 1 tohoto zákona.

čímž zároveň porušil zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace zakotvené v ustanovení § 6 odst. 1 zákona, přičemž uvedený postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a již došlo k uzavření smlouvy.

10. Výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl tak, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. c) zákona tím, že uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na veřejnou zakázku vymezenou obsahem „Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv“ dne 26. 2. 2014, se zpětnou platností na období od 15. 12. 2013 do 28. 2. 2014, bez uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení podle ustanovení § 146 odst. 1 zákona, ačkoli byl podle citovaného zákona povinen toto oznámení uveřejnit.
11. Výrokem III. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že veřejnou zakázku vymezenou obsahem „Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv“ uzavřené dne 26. 2. 2014, s platností na období od 1. 3. 2014 do 13. 12. 2014, mezi zadavatelem a vybraným uchazečem nezadal v některém z v úvahu připadajících druhů zadávacího řízení dle ustanovení § 21 zákona, ačkoliv pro postup dle citovaného zákona byly dány důvody, čímž zároveň porušil zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace zakotvené v ustanovení § 6 odst. 1 zákona, přičemž uvedený postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a již došlo k uzavření smlouvy.
12. Výrokem IV. napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. c) zákona tím, že uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na veřejnou zakázku vymezenou obsahem „Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv“ dne 26. 2. 2014, s platností na období od 1. 3. 2014 do 13. 12. 2014, bez uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení podle ustanovení § 146 odst. 1 zákona, ačkoli byl podle zákona povinen toto oznámení uveřejnit.
13. Výrokem V. napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli za spáchání deliktů uvedených ve výrocích I. – IV. napadeného rozhodnutí pokutu ve výši 1.000.000 Kč.
14. Výrokem VI. napadeného rozhodnutí Úřad zastavil správní řízení v části vedené o návrhu navrhovatele na uložení zákazu plnění smlouvy „Příloha 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv“ uzavřené dne 26. 2. 2014, se zpětnou platností na období od 15. 12. 2013 do 28. 2. 2014, mezi zadavatelem a vybraným uchazečem podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), neboť žádost (návrh navrhovatele) se stala v průběhu správního řízení zjevně bezpředmětnou.
15. Výrokem VII. napadeného rozhodnutí Úřad podle ustanovení § 118 odst. 2 písm. a) zákona uložil zákaz plnění smlouvy „Příloha 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv“ uzavřené dne 26. 2. 2014, s platností na období od 1. 3. 2014 do 13. 12. 2014, mezi zadavatelem a vybraným uchazečem.
16. Úřad sumarizoval průběh správního řízení a následně shrnul vyjádření všech účastníků správního řízení, jež byla Úřadu v průběhu správního řízení předložena.
17. Následně se pak v samotných závěrech Úřadu zabýval postupně jednotlivými námitkami Účastníků správního řízení a uvedl, proč došel k závěrům, obsaženým ve výrocích I. až VII. napadeného rozhodnutí.

18. V první řadě se zabýval včasností návrhu, neboť tam směřovaly první námitky zadavatele. Zde Úřad došel k závěru, že se navrhovatel svým návrhem domáhá uložení zakazu plnění, jež bylo následně učiněno obsahem první a druhé Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv, přičemž v rámci první Přílohy 1 se zpětnou platností od 15. 12. 2013, nikoliv zakazu plnění Dohody o proběhu lokomotiv, uzavřené v roce 2008, ani Přílohy 1 k Dohodě platné od 1. 1. 2013 do 14. 12. 2013 a Přílohy 2 k Dohodě platné od 1. 1. 2013. Proto návrh navrhovatele nebyl dle Úřadu podán opožděně, jak tvrdí zadavatel. Stejně tak odmítl námitku, že návrh byl současně podán i předčasně, tudíž by byl bezpředmětný, neboť v době podání návrhu (2. 10. 2013) nebyla první a druhá Příloha 1 k Dohodě uzavřena (k tomu došlo až 26. 2. 2014), neboť navrhovatel oprávněně předpokládal, že dodatek k Dohodě ve formě Přílohy 1 by měl být uzavřen nejpozději do 14. 9. 2013 (k tomu důvody v bodech 180. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí), přičemž s ohledem na fakt, že zadavatel dodatky nezveřejnil, nemohl navrhovatel spolehlivě zjistit, kdy byly tyto skutečně uzavřeny.
19. Následně se Úřad zabýval otázkou aktivní legitimace navrhovatele k podání návrhu, neboť zadavatel namítal, že navrhovatel není osobou, jež by mohla plnění lokomotivních výkonů poskytovat. Zde Úřad došel k závěru, že předmětem plnění je ve své podstatě dodávka lokomotiv ve formě nájmu či pachtu. Z tohoto důvodu je navrhovatel, jako výrobce, resp. prodejce lokomotiv, osobou, jež by mohla takové plnění poskytnout, což uvádí navrhovatel i ve svém návrhu. Proto je dle Úřadu navrhovatel aktivně legitimován k podání návrhu.
20. Další otázkou, již musel Úřad vyřešit, je povaha smluvního vztahu jako veřejné zakázky a následné aplikaci zákona. Zde Úřad posuzoval, zda je naplněn účel Dohody, jímž je snaha směřovat k vyrovnanosti výkonů a teprve následně možné poskytnutí protiplnění v penězích. Po posouzení bilance vzájemných plnění, dospěl Úřad k závěru, že nepeněžitě plnění zadavatele a vybraného uchazeče je v hrubém nepoměru, a to v neprospěch zadavatele. Z toho důvodu Úřad dospěl k závěru, že plnění spočívající v poskytnutí lokomotiv, přičemž přes 77 % z toho je poskytnutí úplatné, neboť v této rozhodující části již nedochází k vzájemnému započtení, svým charakterem odpovídá pořízení věci ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona. Úřad tedy došel k závěru, že předmětný vztah lze podřadit pod zákon.
21. Poté se Úřad zabýval možnou aplikací výjimek ze zákona, konkrétně výjimky dle § 18 odst. 2 písm. h) zákona, dále výjimkou dle § 19 odst. 7 písm. a) zákona, § 19 odst. 3 písm. b) zákona a následně výjimky tzv. „*public-public cooperation*“, dovozanou z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „*SDEU*“). Úřad nedovodil důvodnost aplikace žádné ze zadavatelem či vybraným uchazečem tvrzených výjimek ze zákona.
22. Úřad tedy posoudil postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky a dospěl k závěru, že se zadavatel dopustil deliktů, uvedených ve výroci I. – IV. napadeného rozhodnutí, za jejichž spáchání uložil pokutu, uvedenou ve výroku V. napadeného rozhodnutí, při jejímž odůvodnění posoudil závažnost deliktu, za nějž je zadavateli ukládána pokuta (Úřad aplikoval zásadu absorpce), jeho způsob a následky a uvedl přitěžující okolnosti, k nimž při vyměření pokuty přihlédl. V závěru napadeného rozhodnutí pak odůvodnil uložení zakazu plnění ze smlouvy, jež vyplývá z výroku VII. napadeného rozhodnutí.

III. Námitky rozkladu

23. Dne 26. 6. 2014 obdržel Úřad rozklady zadavatele a vybraného uchazeče, oba z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli i vybranému uchazeči doručeno dne 11. 6. 2014. Rozklady byly tedy podány v zákonné lhůtě.
24. S ohledem na skutečnost, že v rozkladech zadavatele i vybraného uchazeče jsou uvedeny podobné či totožné námitky rozkladu, budou shrnuty námitky rozkladů společně a společně budou i vypořádány, přičemž pokud budou námitky totožné, budou zadavatel a vybraný uchazeč společně pro účely vypořádání rozkladů dále nazýváni „účastníky“.
25. V první řadě oba účastníci namítají, že napadené rozhodnutí je nesprávné, v rozporu s právními předpisy a napadají jej v celém rozsahu.
26. Dle účastníků Úřad nesprávně a dle vlastní libovůle posoudil obsah Dohody a nesprávně identifikoval její předmět. Oba účastníci trvají na tom, že předmětem dohody není pořízení lokomotiv, jak dovodil Úřad, neboť na něm nemá zadavatel žádný zájem. Předmětem je vzájemné nasazování lokomotiv pro účely provozování společné přeshraniční vlakové linky. Vybraný uchazeč pak předmět Dohody blíže specifikuje v bodě 5. rozkladu. Oba pak shodně uvádí, že veřejnou zakázku na získání lokomotiv již zadavatel zadal, a to právě navrhovateli, avšak vysoutěžené lokomotivy řady 380 nemůže zadavatel nasazovat k plnění závazků z Dohody z důvodů prodlení na straně navrhovatele. Zadavatel pak namítá, že tuto okolnost Úřad nijak nezohlednil ani nevypořádal.
27. Zadavatel dále namítá, že pokud v rámci správního řízení před Úřadem namítal, že Dohoda má svůj základ v mezinárodních smlouvách a pravidlech mezinárodních organizací (zejm. tedy v Úmluvě COTIF, vyhláškách UIC a dalších), pak se neodvolával na aplikaci výjimky ze zákona dle § 18 odst. 2 písm. h) zákona, jak tuto námitku vypořádal Úřad, avšak podstatou argumentace bylo to, že se jedná o specifickou formu technické spolupráce, kterou upravují zmíněné mezinárodní dohody, a že se tedy nejedná o veřejnou zakázku. S touto argumentací se dle zadavatele Úřad nevypořádal. V souvislosti s tím zadavatel poukazuje na rozdíl mezi smlouvami na pořízení vozů a smlouvami o užívání vozů a současně mezi provozovateli železniční dopravy a pronajímateli železničních vozidel.
28. Zadavatel dále nesouhlasí s posouzením, v rámci kterého Úřad oddělil plnění, jež je předmětem veřejné zakázky podle toho, zda za něj bylo poskytováno protiplnění v penězích či v naturální formě, neboť úplata za veřejnou zakázku může být poskytnuta oběma formami a z tohoto důvodu by se o veřejnou zakázku jednalo v celém objemu lokomotivních výkonů, přičemž nelze od sebe oddělit ani výkony personálu a výkony čištění od lokomotivních výkonů.
29. Na základě výše uvedeného pak zadavatel konstatuje chybnost předpokladu Úřadu, že pokud by byly výkony vyrovnané, pak by se zřejmě o veřejnou zakázku nejednalo. K tomu namítá, že český překlad Dohody je v tomto ohledu nepřesný, neboť správně by sporný pojem měl být přeložen jako „princip vyrovnávek výkonů“, nikoliv „princip vyrovnanosti výkonů“. V tomto smyslu zadavatel argumentuje tím, že k vyrovnanosti výkonů ani nemůže dojít, neboť délka dráhy, na které jsou lokomotivní výkony realizovány, se liší na českém a rakouském území. Zadavatel pak uvádí, že je třeba zohlednit i vzájemné výkony s jinými provozovateli železniční dopravy, neboť z čl. 2.2.1 vyhlášky UIC471-1 VE vyplývá, že *„Je nutno usilovat o multilaterální vyrovnávku.“* Při porovnání bilance všech výkonů se všemi

relevantními provozovateli železniční dopravy je třeba dojít k závěru, že zadavatel žádnou „úplatu“ za výkony kolejových vozidel nevydává, a tudíž zde není žádné veřejné zakázky.

30. Další část rozkladu zadavatele pak směřuje do posouzení aplikace zákona na předmětnou veřejnou zakázku, přičemž opakovaně výslovně odmítá tvrzení Úřadu, že o veřejnou zakázku se zde jedná. Jako první pak předkládá námitky k výjimce ze zákona dle § 19 odst. 7 písm. a). K tomu pak uvádí, že nelze souhlasit s tím, že by jednou smluvní stranou mělo být sdružení zadavatele a vybraného uchazeče a na straně druhé pak pouze vybraný uchazeč, aby byly naplněny podmínky zákona pro využití předmětné výjimky, neboť jeden a týž právní subjekt nemůže být jednou i druhou smluvní stranou. Naplnění podmínky zákona je dle zadavatele třeba posuzovat podle účelu, jež má Dohoda naplňovat.
31. Stejně tak zadavatel nesouhlasí s posouzením, že by sdružení mělo být založeno Dohodou. Podle zadavatele je totiž Dohoda pouze jedním z nástrojů, kterým je naplňován účel tohoto sdružení a účelem není pouze provoz lokomotiv, ale spolupráce při společném provozování mezinárodní železniční dopravy. Současně dle zadavatele není třeba, aby pro možnost aplikace této výjimky příslušná smlouva obsahovala výslovný odkaz na tuto výjimku.
32. Z těchto důvodů nalézá zadavatel výkladový problém na straně Úřadu a nesouhlasí tedy s tím, že se Úřad odvolává na doktrínu *acte clair*, kterou Úřad vypořádal zadavatelův návrh na předložení předběžné otázky SDEU.
33. K výjimce dle § 19 odst. 3 písm. b) zákona zadavatel uvádí, že se s námitkou její aplikace Úřad vypořádal zcela nedostatečně. Opět zde odkazuje na účelovost konstrukce Úřadu, podle které se za veřejnou zakázku považuje pouze realizace lokomotivních výkonů. Pro možnost aplikace této výjimky je podstatné, že sdružení sektorových zadavatelů je tvořeno zadavatelem a společností ÖBB-Holding AG. Ti pak společně, jako sdružení zadávají veřejnou zakázku společnosti ÖBB, přičemž Dohoda je pouze jednou částí tohoto zadání. Druhou je pak smlouva mezi společností ÖBB-Holding AG a společností ÖBB v rámci koncernu ÖBB, resp. povinnost ÖBB poskytovat pro ÖBB-Holding AG lokomotivní výkony v rámci koncernových vztahů. Opět pak zadavatel uvádí, že pro aplikaci této výjimky není třeba, aby sdružení bylo založeno Dohodou.
34. Následně zadavatel dovozuje také splnění výjimky pro spolupráci zadavatelů (tzv. *public-public cooperation*). I podmínky této výjimky Úřad dle zadavatele nesprávně posoudil. Zadavatel opět dovozuje, že předmětem Dohody je technická spolupráce, spočívající ve vzájemném užívání vozů, jejímž účelem je zajištění příhraniční dopravy, přičemž tato spolupráce v žádném případě nemá charakter veřejné zakázky.
35. Další námitkou účastníků je absence aktivní legitimace navrhovatele. K této oba docházejí výkladem Dohody, jejímž předmětem je dle účastníků poskytování lokomotivních výkonů, nikoliv dodávky (tj. koupě či nájem lokomotiv). Jelikož navrhovatel není provozovatelem železniční dopravy, a to ať na příslušné trati či jinde a neprovozuje ani příslušné lokomotivy, kterými v rozhodné době byly pouze lokomotivy výrobce Siemens typu ES64U4 s označením Taurus. Z toho tedy dle účastníků vyplývá, že navrhovatel nebyl objektivně schopen plnit předmět Dohody a nemohl mít tudíž ani právní zájem na získání určité veřejné zakázky.
36. Pokud jde o dodržení lhůty pro podání návrhu, pak zadavatel namítá, že Dohoda byla uzavřena již 11. 12. 2008 a návrh tedy byl zjevně podán opožděně. Pokud Úřad dovozuje,

že návrh se vztahuje pouze k první a druhé Příloze 1, pak namítá, že tyto nejsou samostatnou smlouvou, neboť neobsahují podstatnou změnu smlouvy, jak požaduje rozsudek SDEU ve věci C454/06. Dohoda dle zadavatele se změnami v závislosti na potřebách odvíjejících se od platného jízdního řádu výslovně počítá. V souvislosti s tím pak zadavatel namítá, že první a druhá Příloha 1 nepředstavují samostatnou smlouvu, neboť práva a povinnosti stran jsou založeny Dohodou. S ohledem na shora uvedené je pak dle zadavatele výrok VII. nesrozumitelný, neboť není zřejmé, jaké konkrétní plnění se zakazuje, když samotná druhá Příloha 1 povinnost k nějakému plnění nezakládá. Vybraný uchazeč pak tuto část napadeného rozhodnutí spatřuje jako vnitřně rozpornou. Vybraný uchazeč pak v tomto ohledu upozorňuje, že poměr výkonů vybraného uchazeče a zadavatele se první a druhou Přílohou 1 oproti předchozím Přílohám 1 fakticky změnil ve prospěch zadavatele, tedy ekonomická rovnováha byla změněna ve prospěch zadavatele.

37. Zadavatel současně namítá, že návrh nebyl podán ve lhůtě dle zákona, neboť byl podán v době, kdy smlouvy právně ani fakticky neexistovaly. Úřad tak nevychází se skutečného okamžiku uzavření smlouvy, ale z fiktivního okamžiku. Dle zadavatele tak nelze za okamžik uzavření smlouvy považovat dřívější den, než první den reálného plnění, tj. 15. 12. 2013. Zadavatel namítá nemožnost takového výkladu zákona, kdy by bylo možné podávat jakési preventivní návrhy na zákaz plnění ze smluv uzavřených v budoucnu.
38. V další části rozkladů se pak oba účastníci vyjadřují k uloženému zakazu plnění ze smlouvy. Zadavatel namítá nezákonnost uložení zakazu plnění z několika důvodů
- předmět druhé Přílohy 1 není veřejnou zakázkou,
  - druhá Příloha 1 není samostatnou smlouvou,
  - návrh na zákaz plnění ze smlouvy nebyl podán ve lhůtě,
  - Dohoda a její Příloha 1 neupravuje pouze poskytování lokomotivních výkonů ze strany vybraného uchazeče, ale také poskytování lokomotivních výkonů ze strany zadavatele, přičemž toto plnění nelze při konstrukci Úřadu považovat za veřejnou zakázku a nelze ji tedy zakázat,
  - zadavatel nespáchal správní delikt dle § 120 odst.1 písm.c) zákona, jež je nezbytnou podmínkou uložení zakazu plnění ze smlouvy,
  - uložení zakazu plnění brání důvody hodné zvláštního zřetele,
  - navrhovatel není osobou aktivně legitimovanou (tento důvod uvedl vybraný uchazeč).
39. Vybraný uchazeč namítá také vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí v bodu 156. napadeného rozhodnutí. K tomu namítá, že Příloha 2 stejně jako Příloha 1 tvoří nedílný celek s Dohodou, a pokud Úřad nemohl uložit zákaz plnění k Příloze 2, pak pomíjí návaznost Dohody a jednotlivých příloh.
40. Následně se oba účastníci vyjadřují k důvodům hodným zvláštního zřetele, kdy dle vybraného uchazeče veřejný zájem v situaci, kdy by alespoň navrhovatel byl schopen plnit předmět veřejné zakázky je veřejným zájmem jednoho potenciálního dodavatele. Navrhovatel však svůj zájem netvrdí a dle vybraného uchazeče ani mít nemůže. Naopak vybraný uchazeč dle jeho názoru tvrdil a prokázal, že uložení zakazu plnění ze smlouvy by

mělo těžko předvídatelné a nepřijatelné důsledky pro třetí osoby – občany České republiky. Dle vybraného uchazeče tak Úřad nezohlednil argumenty jím předložené a neprovedl navržené důkazy. Z tohoto důvodu vybraný uchazeč navrhuje důkaz znaleckým posudkem k posouzení dopadu přepřahání lokomotiv na dopravní obslužnost, zejména dopadů na samotnou (ne)možnost provozu vlakových spojů v takovém případě.

41. Vybraný uchazeč dále uvádí, že tvrzení Úřadu v bodu 420. napadeného rozhodnutí není ničím podložené a není ani pravdivé. Zároveň namítá, že se Úřad odchyloval od své rozhodovací praxe přiznat rozhodnutí o uložení zákazu plnění účinky až po uplynutí stanovené doby, konkrétně 5 měsíců. K tomuto se vybraný uchazeč odvolává na zásadu předvídatelnosti rozhodnutí a odkazuje na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S448/2010/VZ-3396/2011/540/VKu či rozhodnutí č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-3491/2013/511/Mon.
42. Obecně pak vybraný uchazeč namítal, že napadené rozhodnutí není v souladu se skutkovým stavem a provedenými důkazy a je nepřezkoumatelné.
43. V článku VII. rozkladu pak zadavatel uvádí, že Úřad rozhodl o spáchání správního deliktu ve správním řízení, ve kterém o správním deliktu rozhodovat nemohl, neboť šlo o návrhové řízení, jež má jiný okruh účastníků, odlišný účel, je ovládáno odlišnými zásadami, než řízení zahájené z moci úřední. Proto dle názoru zadavatele nelze taková řízení ani spojit do společného řízení a předmět řízení o návrhu nelze ani rozšířit o posouzení toho, zda byl spáchán správní delikt.
44. V článku VIII. rozkladu zadavatel konstatoval, že správní delikty uvedené v napadeném rozhodnutí nespáchal, a to proto, že předmět Dohody a Přílohy 1 není veřejnou zakázkou, i pokud by tomu tak bylo, zadavatel nemusel postupovat podle zákona z důvodu aplikace výjimek z působnosti zákona a dále zadavatel uvádí, že v projednávaném případě zcela absentuje materiální stránka správních deliktů.
45. V článku IX. rozkladu pak zadavatel uvádí námítky vůči uložené pokutě, konkrétně pak, že Úřad uměle konstruuje přitěžující okolnosti, přičemž např. skutečnost, že se zadavatel odvolává na mezinárodní smlouvy, je jeho procesní obranou a nemůže být považována za přitěžující okolnost, stejně jako nemůže být za přitěžující okolnost považováno to, že zadavatel uzavřel první Přílohu 1 se zpětnou účinností, neboť písemná forma Přílohy je pouze formálním potvrzením skutečnosti a sama o sobě nezakládá jakékoliv povinnosti či oprávnění.
46. Dále zadavatel namítá, že Úřad přihlédl jako k přitěžující okolnosti, že zadavatel spáchal více správních deliktů, přičemž minimálně správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. c) zákona se zadavatel dle svého názoru dopustit nemohl.
47. Dále měl dle zadavatele Úřad přihlédnout jako k polehčující okolnosti k faktu, že prostřednictvím Dohody zadavatel realizuje závazek veřejné služby, a pokud se v případě Dohody či Příloh 1 skutečně jedná o veřejnou zakázku, pak zadavatel postupoval ve zjevném omylu.

Závěr rozkladu vybraného uchazeče

48. Vybraný uchazeč pak navrhuje, aby předseda napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil, protože Úřad nemá dostatek pravomoci k přezkumu postupu zadavatele, eventuálně rozhodnutí změnil tak, že se návrh zamítá, jelikož návrh nesměřuje proti postupu, který je

zadavatel povinen dodržovat podle zákona. Pokud by byl uložen zákaz plnění Přílohy 1 k Dohodě ze dne 26. 2. 2014 (sic) s platností na období od 1. 3. 2014 do 13. 12. 2014, aby rozhodl tak, že účinky rozhodnutí nastanou v odpovídajícím výroku až po uplynutí stanovené doby, která nebude kratší než 5 měsíců.

Závěr rozkladu zadavatele

49. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil z důvodu nedostatku pravomoci k přezkumu postupu zadavatele a vybraného uchazeče týkajícího se uzavření Dohody, resp. první Přílohy 1 a druhé Přílohy 1, resp. spolupráce na základě Dohody, eventuálně aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání. Pro případ, že by měl být uložen zákaz plnění Dohody, resp. druhé Přílohy 1, žádá zadavatel, aby takový zákaz plnění byl odložen.

IV. Původní rozhodnutí o rozkladu a řízení před soudy

50. Úřad neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
51. Dne 11.12.2014 vydal předseda Úřadu rozhodnutí o rozkladech č.j. ÚOHS-R232,233/2014/VZ-26217/2014/321/IPs (dále také „**původní rozhodnutí o rozkladu**“), kterým o podaných rozkladech rozhodl tak, že napadené rozhodnutí potvrdil a rozklady zamítl.
52. Proti původnímu rozhodnutí o rozkladu podal zadavatel a vybraný uchazeč žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „**krajský soud**“). Rozsudkem ze dne 21. 4. 2016, č. j. 62 Af 15/2015-224 (dále jen „**rozsudek**“) krajský soud rozhodl tak, že se původní rozhodnutí o rozkladu zrušuje a věc se vrací Úřadu k dalšímu řízení, neboť návrh navrhovatele nebyl podán po uzavření smlouvy, a nadto dle krajského soudu předmětem první a druhé Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv není plnění, které lze považovat za veřejnou zakázku. Nejvyšší správní soud pak rozsudkem ze dne 13. 9. 2017, č. j. 8 As 118/2016-68 (dále jen „**rozsudek NSS**“) zamítl kasační stížnost Úřadu proti výše uvedenému rozsudku.

V. Řízení o rozkladu

53. Dne 30. 10. 2017 oznámil předseda Úřadu písemností č. j. ÚOHS-28652/2017/323/PMo ze dne 24. 10. 2017 účastníkům řízení pokračování správního řízení.

Stanovisko předsedy Úřadu

54. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladech zadavatele a vybraného uchazeče a vázán právním názorem krajského soudu a Nejvyššího správního soudu jsem dospěl k následujícím závěrům.

55. Úřad tím, že výroky I. až IV. napadeného rozhodnutí rozhodl o spáchání správních deliktů zadavatele dle § 120 odst. 1 písm. a) a c) zákona a výrokem V. napadeného rozhodnutí rozhodl o uložení pokuty za jejich spáchání, nerozhodl správně a v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu jsem přistoupil ke zrušení výroků I. až V. napadeného rozhodnutí a k zastavení správního řízení vedeného ve věci možného spáchání správních deliktů zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) a c) zákona při uzavírání první a druhé Přílohy 1.
56. Dále jsem dospěl k závěru, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem a správním řádem, když výrokem VI. napadeného rozhodnutí rozhodl o zastavení správního řízení v části vedené o návrhu navrhovatele ze dne 2. 10. 2013 na uložení zákazu plnění první Přílohy 1 z důvodu, že se žádost (návrh navrhovatele) stala v průběhu správního řízení zjevně bezpředmětnou. Proto jsem přistoupil k potvrzení výroku VI. napadeného rozhodnutí a k zamítnutí rozkladů zadavatele a vybraného uchazeče v částech, jež se vztahovaly k tomuto výroku.
57. V neposlední řadě jsem shledal, že návrh navrhovatele v části vztahující se k výroku VII. napadeného rozhodnutí byl podán předčasně, tedy nikoli ve lhůtě podle § 114 odst. 4 zákona, a proto jsem dle § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a § 117a písm. c) zákona přistoupil ke zrušení výroku VII. napadeného rozhodnutí a k zastavení správního řízení v části vedené o návrhu navrhovatele ze dne 2. 10. 2013 na uložení zákazu plnění druhé Přílohy 1.
58. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí o rozkladech účastníků budou v podrobnostech rozvedeny důvody, na základě kterých jsem rozhodl tak, jak je v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno.

K návrhu navrhovatele

59. Předmětné správní řízení bylo primárně zahájeno a vedeno ve věci návrhu navrhovatele, který se jím domáhal uložení zákazu plnění, jež bylo následně učiněno obsahem první a druhé Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv. Úřad se v napadeném rozhodnutí nejdříve zabýval otázkou, zda byl návrh podán v zákonné lhůtě a dospěl k závěru, že návrh navrhovatele nebyl podán ani předčasně ani opožděně. Dle Úřadu totiž v době podání návrhu (2. 10. 2013) nebyla první a druhá Příloha 1 k Dohodě uzavřena (k tomu došlo až 26. 2. 2014), přičemž navrhovatel oprávněně předpokládal, že dodatek k Dohodě ve formě Přílohy 1 by měl být uzavřen nejpozději do 14. 9. 2013 (k tomu důvody v bodech 180. a násl. napadeného rozhodnutí), a tím, že zadavatel dodatky nezveřejnil, nemohl navrhovatel spolehlivě zjistit, kdy byly tyto skutečně uzavřeny.
60. V návaznosti na žalobní námítky účastníků řízení se otázkou, zda byl návrh navrhovatele podán v zákonné lhůtě, zabýval i krajský a Nejvyšší správní soud.
61. Krajský soud v rozsudku konstatoval, že pro posouzení včasnosti návrhu je rozhodující okamžik uzavření první a druhé Přílohy 1. Krajský soud dospěl k závěru, že pokud „podle § 114 odst. 2 písm. a) ZVZ po uzavření smlouvy lze podat návrh (mimo jiné) pouze proti uzavření smlouvy bez předchozího uveřejnění zadávacího řízení, přitom navrhovatel se může domáhat pouze uložení zákazu plnění smlouvy, a jestliže podle § 114 odst. 4 věty druhé ZVZ návrh na uložení zákazu plnění smlouvy podle § 114 odst. 2 ZVZ musí být doručen žalovanému do 30 kalendářních dnů ode dne, kdy zadavatel uveřejnil oznámení o uzavření

smlouvy způsobem podle § 147 s uvedením důvodu pro zadání veřejné zakázky bez uveřejnění oznámení zadávacího řízení, nejpozději však do 6 měsíců od uzavření této smlouvy, pak konstrukce žalobců, podle níž bylo-li shora uvedeným způsobem rozhodováno o návrhu podaném dne 2. 10. 2013, přitom podstatou rozhodování byly úvahy ohledně uložení zákazu plnění ‚smluv‘ uzavřených 26. 2. 2014, návrh nebyl podán ‚po uzavření smlouvy‘ (§ 114 odst. 2 písm. a/ ZVZ), a tedy byl podán předčasně, se jeví jako logická.“

62. Dle krajského soudu přitom z pouhého odkazu na veřejně dostupné informace a skutečnosti, konkr. zprávy uveřejněné na serveru www.novinky.cz, nelze dovozovat skutková zjištění prokazující včasnost návrhu, obzvláště za situace, když ve výše uvedené zprávě bylo zmiňované jiné období provozu lokomotiv, než předpokládaly první a druhá Příloha 1. Dle krajského soudu „*ani z čl. 2 odst. 6 dohody o proběhu lokomotiv ze dne 11. 12. 2008, podle něhož konkrétní nasazení lokomotiv dohodnou smluvní strany samostatně pro období každého jízdního řádu nejpozději tři měsíce před jeho začátkem, nemůže být pokládáno za důkaz, že ‚Přílohy 1‘ již byly [pozn. předsedy Úřadu: v době podání návrhu] uzavřeny.“*
63. Krajský soud dále konstatoval, že „*jestliže ‚Příloha 1‘ navazující na dohodu o proběhu lokomotiv, byt měla být údajně ‚podepsána‘ (formálně uzavřena) dne 26. 2. 2014, již své účinky vyvolávala od 15. 12. 2013 do 28. 2. 2014 a právě těmito účinkům hodlala osoba zúčastněná na řízení podáním návrhu zamezit, bylo by nejvýše možno dovozovat okamžik faktického uzavření smlouvy ke dni účinnosti smlouvy, tj. k 15. 12. 2013, a tedy návrh by mohl být podán od tohoto okamžiku. Byl-li návrh podán dne 2. 10. 2013, pak konstrukce žalovaného založená na dovození okamžiku ‚faktického uzavření smlouvy‘, resp. ‚okamžiku, od něhož se smluvní strany podle smlouvy chovaly‘, z níž dovedil, že návrh není ani předčasným ani opožděným, nemůže podle zdejšího soudu obstát. Pokud jde o ‚Přílohu 1‘ uzavřenou na období od 1. 3. 2014 do 13. 12. 2014, která měla být uzavřena rovněž až dne 26. 2. 2014, pak podání návrhu (dne 2. 10. 2013) tu předcházelo jak uzavření (26. 4. 2014), tak účinnosti (1. 3. 2014). Ani ve vztahu k této ‚Příloze 1‘ nemůže konstrukce žalovaného založená na dovození okamžiku ‚uzavření smlouvy‘, resp. ‚okamžiku, od něhož se smluvní strany podle smlouvy chovaly‘, z níž dovedil, že návrh není ani předčasným ani opožděným, podle zdejšího soudu obstát.“*
64. Nevyšší správní soud se v rozsudku NSS ztotožnil se závěry krajského soudu a konstatoval, že „*konstrukce stěžovatele založená na dovození okamžiku ‚faktického uzavření smlouvy‘, resp. ‚okamžiku, od něhož se smluvní strany podle smlouvy chovaly‘, z níž vyvodil, že návrh není ani předčasný ani opožděný, nemůže obstát. (...) Podmínkou pro podání návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy je předchozí uzavření smlouvy. Stěžovatel se zabýval návrhem na uložení zákazu plnění smlouvy, kterým se vůbec – z důvodu jeho předčasného podání – zabývat neměl.“*
65. Vázán výše citovanými právními názory krajského soudu a Nejvyššího správního soudu konstatují následující.
66. Podle § 114 odst. 4 zákona musí být návrh na uložení zákazu plnění smlouvy doručen do 30 kalendářních dnů ode dne, kdy zadavatel uveřejnil oznámení o uzavření smlouvy způsobem podle § 147 zákona s uvedením důvodu pro zadání veřejné zakázky bez uveřejnění oznámení zadávacího řízení, nejpozději však do 6 měsíců od uzavření této smlouvy.

67. Z uvedeného vyplývá, že § 114 odst. 4 zákona určuje nejen okamžik, do kterého musí být návrh doručen, nýbrž i okamžik, od kterého je (nejdříve) možné návrh na uložení zákazu plnění smlouvy Úřadu doručit. Tímto okamžikem je právě ono uzavření smlouvy, případně dle závěrů výše citovaných rozsudků krajského soudu a Nejvyššího správního soudu je nejvýše možné určit počátek lhůty pro doručení návrhu okamžikem účinnosti smlouvy (tj. jejím faktickým uzavřením).
68. Návrh navrhovatele na zákaz plnění první a druhé Přílohy 1 ze dne 2. 10. 2013 byl Úřadu doručen téhož dne, tj. před uzavřením i před faktickou účinností první Přílohy č. 1 (uzavřené dne 28. 2. 2014, s účinností od 15. 12. 2013 do 28. 2. 2014) a druhé Přílohy 1 (uzavřené dne 28. 2. 2014, s účinností od 1. 3. 2014 do 13. 12. 2014). Z uvedeného je zřejmé, že návrh navrhovatele ze dne 2. 10. 2013 byl Úřadu doručen předčasně, a tedy nebyl doručen v zákonné lhůtě podle § 114 odst. 4 zákona. Ani následné uzavření (příp. započetí účinnosti) první a druhé Přílohy 1 uvedenou vadu návrhu (na zákaz plnění smlouvy) nemůže zhojit, jelikož včasnost návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy se posuzuje k okamžiku jeho doručení Úřadu.
69. Podle § 117a písm. c) zákona Úřad zahájené řízení zastaví, jestliže návrh nebyl doručen Úřadu a zadavateli ve lhůtách podle § 114 odst. 4 zákona.
70. Vzhledem k tomu, že návrh navrhovatele ze dne 2. 10. 2013 nebyl Úřadu doručen ve lhůtě podle § 114 odst. 4 zákona, přistoupil jsem dle § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a § 117a písm. c) zákona ke zrušení výroku VII. napadeného rozhodnutí a k zastavení správního řízení tak, jak je ve výroku III. tohoto rozhodnutí o rozkladech uvedeno.
71. K výroku VI. napadeného rozhodnutí konstatuji, že z právě odkazovaného výroku a k tomu náležitě odůvodnění je zřejmé, že Úřad v části požadující zákaz plnění první Přílohy 1 návrh navrhovatele zastavil, neboť návrh nebyl podán ve lhůtě podle § 114 odst. 4 zákona.
72. V bodu 196. odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí již byla první Příloha 1 splněna, a proto se návrh navrhovatele v této části stal bezpředmětným.
73. Z obsahu spisu vyplývá, že plnění dle první Přílohy 1 mělo být realizováno v období od 15. 12. 2013 do 28. 2. 2014. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 6. 2014. V době vydání napadeného rozhodnutí tak již skutečně nebylo možné zakázat plnění této přílohy a bylo na místě z tohoto důvodu správní řízení zastavit.
74. Přestože jsem tedy výše dospěl k závěru, že návrh navrhovatele je (i v části týkající se první Přílohy 1) předčasný, což představuje důvod pro zastavení správního řízení, nepovažuji za účelné rušit výrok VI. napadeného rozhodnutí a zastavovat správní řízení týkající se této části návrhu dle § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a § 117a písm. c) zákona za situace, kdy Úřad výrokiem VI. správní řízení rovněž (procesně) zastavil a o návrhu v této části meritorně nerozhodoval.
75. Ostatně žádný důvod zastavení správního řízení nemá před ostatními důvody přednost a v případě souběžné existence dvou či více důvodů pro zastavení správního řízení je na správním orgánu, z kterého důvodu správní řízení zastaví. Tyto závěry nepřímo potvrzuje i krajský soud v bodu IV.5 rozsudku, dle kterého výrok VI. napadeného rozhodnutí může

i při zrušení ostatních výroků napadeného rozhodnutí obstát. Vzhledem k výše uvedenému jsem přistoupil k potvrzení výroku VI. napadeného rozhodnutí a k zamítnutí rozkladů účastníků řízení tak, jak je ve výroku II. tohoto rozhodnutí o rozkladech uvedeno.

K otázce spáchání správních deliktů zadavatelem

76. Z obsahu správního spisu a z napadeného rozhodnutí (viz bod 42. odůvodnění napadeného rozhodnutí) vyplývá, že Úřad předmět správního řízení o návrhu navrhovatele rozšířil o správní řízení ve věci možného spáchání správních deliktů zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) a c) zákona.
77. Premisou pro posouzení, zda zadavatel při uzavírání první a druhé Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv postupoval v souladu se zákonem či nikoli, bylo zjištění povahy Dohody a jejích Příloh 1.
78. Úřad v napadeném rozhodnutí konstatoval, že účel Dohody je snaha směřovat k vyrovnanosti výkonů a teprve následně je možné poskytnutí protiplnění v penězích. Úřad posoudil bilanci vzájemných plnění mezi zadavatelem a vybraným uchazečem a dospěl k závěru, že nepeněžité plnění zadavatele a vybraného uchazeče je v hrubém nepoměru, a to v neprospěch zadavatele. Z toho důvodu Úřad uvedl, že plnění spočívající v poskytnutí lokomotiv, když přes 77 % z toho je poskytnutí úplatné, neboť v této rozhodující části již nedochází k vzájemnému započtení, svým charakterem odpovídá pořízení věci ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona. Úřad proto dospěl k závěru, že spolupráce mezi zadavatelem a vybraným uchazečem vyplývající z první a druhé Přílohy 1 představuje veřejnou zakázku ve smyslu § 7 zákona.
79. Vzhledem k výše uvedenému Úřad ve výrocih I. – IV. a v navazujícím odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že se zadavatel dopustil spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, když plnění vyplývající z první a druhé Přílohy 1 (úplatné zajištění lokomotiv Taurus pro zadavatele vybraným uchazečem) nezadal v některém z v úvahu připadajících druhů zadávacího řízení dle ustanovení § 21 zákona, a správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. c) zákona, když předmětné přílohy uzavřel bez toho, aniž by v souladu s § 146 odst. 1 zákona uveřejnil oznámení o zahájení zadávacího řízení. Výrokem V. napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli pokutu za spáchání výše uvedených deliktů.
80. Krajský soud v rozsudku, jímž zrušil původní rozhodnutí o rozkladu, dospěl k odlišnému právnímu závěru než Úřad. Dle krajského soudu, *„aby se jednalo o veřejnou zakázku, muselo by se jednat o smluvní vztah mezi zadavatelem (který je vymezen v § 2 ZVZ) a dodavatelem, popř. více dodavateli (1. podmínka), musely by předmětem veřejné zakázky být dodávky, služby nebo stavební práce (2. podmínka), zadavatel by musel požadovat získání plnění veřejné zakázky (3. podmínka), plnění by mu musel poskytovat dodavatel (4. podmínka), dodavatel by požadoval za své plnění úplatu (5. podmínka) a tuto úplatu by podle smlouvy poskytoval zadavatel či jiná osoba (6. podmínka). (...) Z pohledu naplnění shora uvedených šesti podmínek (znaků veřejné zakázky) tedy není podstatné, jakým kontraktačním procesem je dosaženo uspokojení zadavatelova požadavku, nýbrž co je oním požadavkem, v čem má spočívat plnění ve prospěch zadavatele a v čem má spočívat protiplnění ze strany zadavatele. Musí se však jednat o uspokojení zadavatelova požadavku.“*

81. Krajský soud konstatoval, že v předmětném případě uspokojování požadavku zadavatele zcela jistě nespočívá ve stavebních pracích, ale ani v dodávce (lokomotiv). Dle krajského soudu totiž u zadavatele „nelze dovozovat primárně zájem na získání (ani o koupi, ani o nájem, resp. pacht) lokomotiv, a tedy nelze dovozovat na straně žalobce a) [pozn. předsedy Úřadu: tj. zadavatele] poptávku po lokomotivách, které by pak žalobce a) „nějak“ mohl využít, neboť i kdyby je takto získal, společná přeshraniční železniční osobní doprava by tím nebyla zajištěna bez toho, že by se na nasazení vozů dohodl s rakouským železničním operátorem; mezi pořízení lokomotiv a zajištění přeshraniční železniční dopravy na principech odpovídajících mezinárodním závazkům nelze klást zjednodušující rovnítko ani nelze mezi obojím spatřovat vztah automatické příčinné souvislosti“. Dle krajského soudu by se tak nanejvýš mohlo jednat o službu spočívající v provozování společné přeshraniční železniční osobní dopravy, nicméně v tom případě by dle krajského soudu nemohlo být rozhodné, zda jsou lokomotivní výkony vyrovnané či nikoli.
82. Krajský soud se rovněž ztotožnil s argumenty zadavatele a vybraného uchazeče, že „smyslem a účelem dohody o proběhu lokomotiv a ‚Příloh 1‘ není potřeba žalobce a), jež by se projevila v poptávce směřující k žalobci b) [pozn. předsedy Úřadu: tj. vybraného uchazeče] spočívající v lokomotivních výkonech ani lokomotivách, jež by byla nájmem, resp. pachtem lokomotiv Taurus, jak žalovaný dovodil, nýbrž je jím naplnění cílů mezinárodních smluv a zajištění odpovídající úrovně mezinárodní železniční osobní dopravy (čl. 7 odst. 1 Dohody mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o úpravě pohraničního přechodu železnic pro spolupráci dvou vnitrostátních železničních operátorů – provozovatelů železniční dopravy)“.
83. Krajský soud uzavřel že „vztah mezi oběma žalobci v nyní posuzované věci je podle zdejšího soudu komplexním vztahem dvou železničních operátorů – provozovatelů železniční dopravy a nikoli vztahem zadavatele a dodavatele a ani výšeč tohoto vztahu odpovídající pouze kompenzacím nevyrovnanosti výkonů nemůže být izolovaně pokládána za vztah zadavatele a dodavatele“. Dle krajského soudu proto neobstojí závěr Úřadu, že předmětem první a druhé Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv je plnění, jež je veřejnou zakázkou ve smyslu zákona.
84. Na závěry krajského soudu navázal Nejvyšší správní soud a konstatoval, že Dohoda mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o úpravě pohraničního přechodu železnic upravovala mimo jiné i způsob, jakým má být prováděna dopravní a přepravní služba obou železničních správ, potřebná k provádění pohraničního přechodu železnic a stanovila též zásady pro vyrovnávání výkonů. Vzhledem ke komplexnosti vymezení závazku obou smluvních stran této mezinárodní dohody proto dle Nejvyššího správního soudu „nebyl prostor pro postup podle zákona o veřejných zakázkách a poskytnuté plnění nebylo možné považovat ani za veřejnou zakázku na službu“.
85. Nejvyšší správní soud pak poznamenal, že „s provozováním přeshraniční přepravy sice bylo spjato ‚riziko‘, že výkony nebudou vyrovnané, kompenzace poskytovaná v případě, kdy nedošlo k naturálnímu vyrovnání, však byla součástí mezinárodního závazku z Dohody mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o úpravě pohraničního přechodu železnic. Úplata poskytnutá žalobcem a) žalobci b) mohla být z části nepeněžitá (lokomotivní výkony) a z části peněžitá. Stále se však jednalo o úplatu za jedno plnění. Nebylo proto možné z tohoto jednoho plnění vydělovat tu část, za niž žalobce a) ‚zaplatil‘ naturálně

a tu část, za níž zaplatil penězi, a na jednu (peněžitě plnění) pohlížet jako na veřejnou zakázku a na druhou (naturální plnění) nikoliv.“

86. Z výše uvedeného vyplývá, že jak krajský, tak Nejvyšší správní soud v přezkoumávaném případě dospěly k závěru, že spolupráci mezi zadavatelem a vybraným uchazečem vymezenou první a druhou Přílohu 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv nelze považovat za veřejnou zakázku podle zákona.
87. Podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona se zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
88. Podle § 120 odst. 1 písm. c) zákona se zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že uzavře smlouvu na veřejnou zakázku bez uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení podle § 146 odst. 1 zákona, ačkoli je podle tohoto zákona povinen toto oznámení uveřejnit.
89. Z výše citovaných ustanovení zákona je zřejmé, že skutková podstata správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) a c) zákona, jejichž spáchání Úřad ve výrocích I. – IV. napadeného rozhodnutí dovodil, je naplněna pouze tehdy, pokud přezkoumávané plnění je veřejnou zakázkou podle zákona. Jelikož jsem vázán závěry rozsudků krajského a Nejvyššího správního soudu, dle kterých plnění dle první a druhé Přílohy 1 k Dohodě o proběhu lokomotiv nepředstavuje veřejnou zakázku podle zákona, nezbývá mi, než konstatovat, že nebyla naplněna skutková podstata správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) a c) zákona. Napadené rozhodnutí proto ve svých výrocích I. až IV. nemůže obstát, jelikož z výše uvedeného je zřejmé, že se zadavatel tam vymezených správních deliktů nedopustil.
90. Jelikož jsem napadené rozhodnutí v jeho výrocích I. až IV. shledal nesprávným z důvodu nesprávného právního posouzení věci, byly splněny podmínky stanovené v § 90 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu a na § 117a písm. d) zákona, a proto jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí o rozkladech, tedy že jsem výroky I. až V. napadeného rozhodnutí zrušil a v této části jsem správní řízení zastavil, neboť ve vztahu k možnému spáchání správních deliktů specifikovaných ve výrocích I. až IV. napadeného rozhodnutí nebyly zjištěny důvody pro uložení pokuty.
91. Současně jsem přistoupil i ke zrušení výroku V. napadeného rozhodnutí, kterým Úřad uložil zadavateli za spáchání správních deliktů ve výrocích I. až IV. napadeného rozhodnutí pokutu, neboť tyto výroky spolu tvoří nedílný celek a bez výroků o vině (tj. o spáchání správního deliktu) je výrok napadeného rozhodnutí o uložení sankce (tj. pokuty) nepřezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 61/2007 ze dne 31. 10. 2008).

VI. Závěr

92. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad v případě výroků I. až V. a výroku VII. napadeného rozhodnutí nepostupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nastaly důvody pro zrušení výše uvedených výroků a k zastavení správního řízení v částech, jež se k těmto výroky vztahují. Dále jsem po zvážení všech aspektů dané věci dospěl k závěru, že v případě výroku VI. nenastaly podmínky pro jeho zrušení nebo změnu. Vzhledem k tomu jsem rozhodl tak, jak je ve výrocích tohoto rozhodnutí o rozkladech zadavatele a vybraného uchazeče uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o., Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
2. Mgr. Jakub Kotrba, advokát, Advokátní kancelář Jansta, Kostka spol. s r.o., Těšnov 1/1059, 110 00 Praha 1
3. JUDr. Vladimír Chýský, advokát, advokátní kancelář Chýský Lorenc, advokáti, s.r.o., Žerotínova 1132/34, 130 00 Praha 3

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy